

Franciscus

geboren uit het nobeldom
kwam hij voor zijn vader,
de koopman, staan, scheurde zich
de kleren van het lijf – dienaren
sprongen toe, bedekten
schaamdelen met hun schaamte

op blote hielen liet hij
paleis en schatkist als
een wondkorst achter,

liep naar de dieren in het woud,
zong een lied, een lofzang op
het wonder: boom en bloemen,
vis en water; vogelen schreven
de zwierige regels in de lucht

zijn naam bleef bewaard, maar
velen vergaten: zo moet het gaan,
eens in je leven omkeren
op blote hielen, de zachtheid
aantrekken als je duurste gewaad
en je leert het kinderlijk kijken:
geen oog zo mild als het verbaasde

eens in je leven moet je
een woud binnengaan, zetelen
op een boomstronk, een steen;
luisteren, namen raden aan
gezing en geur: de aromen snuiven
uit de fiolen der seizoenen

kom in het woud als voor een wijzere
vader staan, voel de handen van licht en nevel,
ze dalen als duiven op je schouders
en je zingt inwendig een ademloos lied

Staf De Wilde